

har en fælles bestræbelse for at få sænket satsene for den ene gruppe af arbejdsløse efter den anden.

I den her omgang handler det bl.a. om de kontanthjælpsmodtagere, der har særlig store boligudgifter eller forsørgerudgifter. Med lovforslaget, det er L 191, skal hjælpen til disse mennesker ikke længere være behovsbestemt, men fastsat ud fra et lønligt håb om, at udsigten til fattigdom kan bringe de berørte personer i arbejde. Det er her værd at hæfte sig ved bemærkningerne til lovforslaget:

»Loftet over ydelser til kontanthjælpsmodtagere har to formål: At sikre at det samlede rådighedsbeløb for kontanthjælpsmodtagere så vidt muligt altid er lavere end rådighedsbeløbet ved almindeligt arbejde også på lavtlønsområdet og herved sikre, at der er økonomiske incitamenter til at tage arbejde.«

Men hvad er så det andet formål? Det var jo kun ét formål. Det fremgår ikke af bemærkningerne, men det vil selvfølgelig heller ikke se alt for kønt ud på tryk ligefrem at skrive, at formålet er at spare penge på de nedsatte ydelser og øge konkurrencen på løn i lavtlønsjobbene.

En anden gruppe, som får et tryk nedad i denne omgang, er de unge kontanthjælpsmodtagere. Hvis de ikke er i stand til at følge et uddannelsesstilbud, og det vil sige ikke er særlig uddannelsesparate eller -egne og dropper ud, eller hvis de ikke kommer ud af kontanthjælps-systemet efter 9 måneder, så falder hammeren, og kontanthjælpen skæres ned til SU-niveau. For en herboende under 25 år betyder det næsten 1.000 kr. mindre om måneden. Jeg vil godt fastholde, som jeg gjorde i min polemik med hr. Lars Barfoed, at sammenligningen mellem kontanthjælp og SU er hen i vejret. Er man på SU, har man trods alt mulighed for at supplere op med arbejde og lån. Og jeg tror ikke, at regeringspartierne, og det blev jo også bekræftet, er indstillet på, at de unge kontanthjælpsmodtagere skal have lignende muligheder.

Jeg vil også godt hæfte mig ved forslaget om kommunernes udvidede adgang til at erstatte kontanthjælp med ægtefællertilæg, det såkaldte forkældetillæg. Hvor det før var en mulighed for den ene part i et kontanthjælpsægtepar at sige fra over for at stå til rådighed i en periode, bliver det nu op til kommunerne at dømme folk ude. Kommunerne får rigtig gode muligheder for at skønne, at der er penge at spare. For den enkelte er det jo til at tage og føle på, hvis kon-

tanthjælpen på 10.859 kr. erstattes af et forsørgerstillæg på 2.542 kr.

Kl. 14.05

Når jeg har gjort så meget ud af forslagene om nedsatte ydelser, er det med to begrundelser: For det første fordi nedsatte ydelser i sig selv efter vores mening er asociale. Uanset om det er 100 eller 100.000, der bliver ramt, vil vi gå imod disse forslag med næb og kløer.

For det andet fordi de nedsatte ydelser for afgrænsede grupper har betydning langt ud over de direkte berørte menneskers rækker. Vi har allerede fået mange eksempler på, hvordan argumentationen om økonomiske incitamenter til at arbejde griber om sig. Hvorfor skulle argumenterne f.eks. ikke også kunne bruges til at sætte dagpengene ned eller aftrappe dem over en periode? Spørg bare det ene regeringsparti, så vil svaret være klart.

Nok så vigtigt er det at fremhæve, at nedsatte ydelser skaber grundlaget for, at ikke mindst de mennesker, der i dag arbejder på typiske ufaglærte lavtlønsområder, kan se frem til at skulle konkurrere om jobbet med folk, der er villige til at arbejde for en hvilken som helst løn, for slet ikke at tale om den trussel mod de lavtlønnede, som udgøres af sort arbejde. Det er en ganske anselig trussel.

I forbindelse med truslen mod det overenskomstdækkede organiserede arbejdsmarked har forligspartierne jo også taget endnu et stort skridt i retning af det, som engang blev kaldt det tredje arbejdsmarked, hvor helt ordinært arbejde bliver udført, uden at folk får løn for det.

Den udvidede adgang til virksomhedspraktik er nok den mest omfattende forringelse i lovpakken. Det er ikke for ingenting, at beskæftigelsesministeren, da forliget om flere i arbejde blev fremlagt, netop fremhævede virksomhedspraktikken som et forslag, der skulle forhindre SiD i at kræve ordinær løn til mennesker, der udfører ordinært arbejde. Det bliver slut nu, hvis forslaget om virksomhedspraktik bliver gennemført i sin nuværende form.

Jeg ved ærlig talt ikke, hvor Socialdemokraterne var henne, da den del af forliget faldt på plads. Men jeg ved, at det vil føre til store problemer for fagbevægelsens muligheder for at forsvare medlemmernes ret til en ordentlig løn og anstændige arbejdsforhold.

Hvis der er nogle af Arbejdsmarkedsudvalgets medlemmer, som endnu ikke har nået at læse henvendelsen fra RBF, RestaurationsBranchens Forbund, om de problemer, som de kan se